

Cu excepția finalului, poate prea firav gândit de autorul adaptării, spectacolul tinde să-și apropie meritele unei performanțe cu viață lungă în repertoriul teatrului, reînnoind succesul de-acum doi ani, când trupa aceasta s-a remarcat printre laureații Festivalului „Gulliver“ de la Galați. Conlucrarea cu artiști de autentică vocație, sub semnul varietății și al profesionalismului ofertelor teatrului pregătite pentru stagiunea viitoare, promite să capete un contur mai aproape și de așteptările publicului adult, căci, după spusele domnului Adrian Roman, directorul instituției, în scurt timp vor începe aici repetițiile la un spectacol semnat de regizorul Alexandru Dabija. Poate aceste semne de bun augur vor impulsiona și ele ritmul lucrărilor pe șantierul noului sediu al teatrului vâlcean, care, deocamdată, este departe de a oferi motive de optimism.

Teatrul „Anton Pann“ din Râmnicu Vâlcea – Alice în țara minunilor, după Lewis Carroll.
Scenariul și regia: Alin Antemir. Scenografia: Ioana Tudor. Muzica originală: Cornel Brătîlă.
Cu: Alina Mangra (Alice), Cristian Alexandrescu (Regele, Omida), Radu Constantinov (Șopârta, Grifonul, Pălărierul), Doru Zamfirescu (Broasca țestoasă, Pajul), Lidia Stratulat (Regina). Mănuirea păpușilor-personaje: Mădălin Anescu (Iepurele alb), Georgiana Marin (Pisica zâmbăreață, Omida, Grifonul, Bucătăreasa, Cartea ș.a.), Viorica Stamate (Șopârta, Omida, Cartea ș.a.), Mioara Dospina (Soldatul, Omida ș.a.), Maria Ștefan (Călăul, Omida ș.a.).
Data reprezentației: 8 iunie 2006.

Marinela ȚEPUȘ

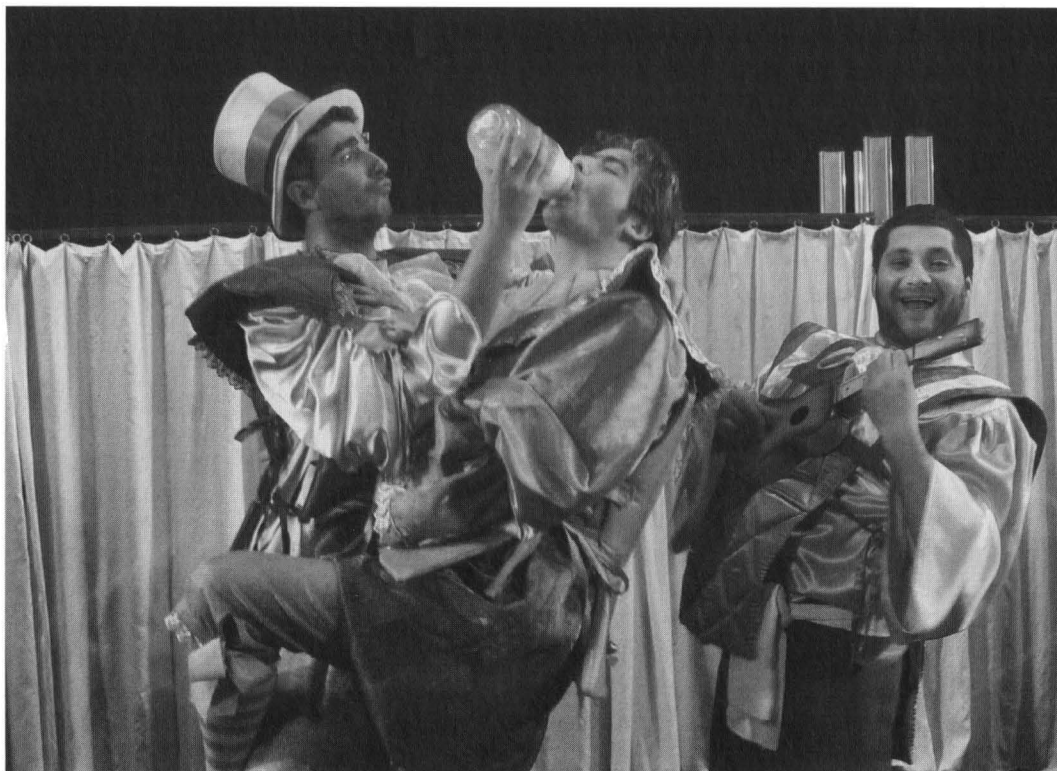
Reșița

Un spectacol printre altele!

Cândva, am hotărât ca, atunci când e vorba de artiști-prieteni, sau de teatre-prietene ori cărora le datorez, într-un fel sau altul, propria-mi devenire, să scriu doar când socotesc o creație, un proiect al acestora împlinite și să trec sub tăcere o operă, un program mai puțin izbutite.

Mă aflu, acum, în fața unei cumpene: le sunt recunoscătoare și Teatrului „G.A. Petculescu“, și regizorului Mihai Lungeanu pentru mare parte din evoluția mea profesională. Ca angajată (acum vreo 25 de ani) a teatrului reșițean, am putut descoperi, alături de actorii de acolo, ce înseamnă cu adevărat truda pe scenă, spaimile de dinainte de premieră, bucuria fiecărei reprezentații izbutite. Mai târziu, cunoscându-l, tot la Reșița, pe Mihai Lungeanu, am putut afla cum poți să te detașezi de ceea ce faci și să judeci cu luciditate fiecare apariție pe scenă, să joci, dar și să analizezi. Am ales să devin secretar literar în urma unor discuții prelungite despre teatru, despre film, despre literatură, despre aspirații, despre libertatea de creație și despre cea de spirit... Mă bucur, de fiecare dată, când merg la Reșița și văd spectacole de bună calitate, proiecte valoroase, chiar dacă, din vechea trupă, nu a mai rămas nimeni; sunt alți artiști, tineri cu toții, dar cu aceleași idealuri, cu aceleași dorințe ca și noi, cei de-acum 25 de ani. Mă întristez când văd, acolo, lucruri la limită, deși, știu, se întâmplă în oricare loc.

Am stat mult să mă gândesc dacă să scriu sau nu despre **Năbădăile iubirii** de Jiří Menzel, în regia lui Mihai Lungeanu. Și am hotărât să scriu. Cu inima

strânsă. Pentru că e unul dintre cele mai dezlânate spectacole pe care le-am văzut. (Și, din păcate, am văzut multe asemenea lui în această stagiune!) Un text spumos, bine ritmat, fără alte pretenții decât aceea de a ne amuza și care poate fi montat cu mijloacele *commediei dell'arte*. Bun pretext pentru o trupă tânără de a face tot soiul de giumbușlucuri, de improvizații, de acrobații. Păcat numai că regizorul a preferat să complice totul, să insereze propria-i filosofie despre viață, despre lume, despre teatru. Reprezențația începe (spectaculos, dar inutil) cu un tunel al timpului, proiectat pe fundal, cu un ansamblu de ceasornice care se lasă din tavan și cu actorii care se mișcă asemeni unui mecanism sofisticat, pe o muzică adecvată momentului. Nu are, însă, nici o legătură cu ceea ce urmează: multe încurcături din dragoste, farse-n fel și chip. În dorința de a-și susține ideea de pas peste timp, până la vremea *commediei dell'arte*, regizorul folosește o sumedenie de fragmente muzicale, din toate epocile, de toate genurile (ce-i drept, lipsesc manelele!). Nefericită alegere, pentru că tot acest amalgam strică fluiditatea reprezentației, creând spectatorilor un ciudat disconfort. E de mirare cum un artist cu un real simț muzical, dar și al măsurii și al bunului gust, a realizat o producție în care filosofia înaltă despre timp, viață și teatru se amestecă, bizar, cu vulgaritatea, cu scene de un comic chinuit și cu acest melanj muzical abracadbrant. *Commedia dell'arte* permite momente decoltate, licențiozități. Însă nu ne-am fi așteptat ca un cunoscător al ironiei fine, cum este Mihai Lungeanu, să exagereze, probabil în speranța că va da publicului ceea ce știm că dorește, repetând gesturi (aproape) obscene sau lungindu-le la infinit. Din fericire,

partea a doua se curăță substanțial de balast, devenind ceea ce ar fi putut și ar fi fost de dorit a fi de la început. Actorii se simt mult mai bine și chiar ne impresionează pe alocuri. Au haz, mai spre final, Dan Mirea, Florin Ibrași, Constantin Berry. Joacă dezinvolt, detașat, cu ironie și farmec Florin Ruicu. Doar fetele se străduiesc fără speranță până la sfârșit. Hazul lor e răsuflat (Camelia Ghinea) sau lipsește cu desăvârșire (Loredana Luca). O ingenuitate (naturală) o salvează pe Cristina König de ridicol.

Un spectacol oarecare, cu mici sclipiri comice, realizat cu efort (s-a pus mult accent pe mișcare), pe care aș dori să-l șterg din memorie. Și voi izbuti, firește, pentru că, la Reșița, sunt și multe lucruri bune de văzut, unele dintre ele făcute chiar de către Mihai Lungeanu.

Teatrul „G.A. Petculescu“ din Reșița – Năbădăile iubirii de Jiří Menzel. Traducerea: Zeno Fodor. Regia: Mihai Lungeanu. Scenografia: Florica Zamfira. Coregrafia: Angela Șuiu. Cu: Dan Mirea, Nelu Roman, Camelia Ghinea, Loredana Luca, Cristina König, Sorin Frunteletă, Mihai Vântu, Constantin Bery, Florin Ruicu, Florin Ibrași, Ina Prisăcaru. Data reprezentației: 21 mai 2006

Brașov

Doă profesii distincte

Sunt dintre aceia care cred și susțin cu tărie că *regia* și *actoria* sunt două profesii distincte. Cu legile lor, fiecare. Cu reguli ce, firește, pot fi încălcate, dar nu e recomandabil. E drept, nu prea cunosc regizori (oricât de mediocri), care să se fi dat actoriei, dar actori (și dintre cei foarte talentați, și dintre cei anonimi) care să se fi străduit a face regie, măcar o dată-n carieră, știu destui. De cele mai multe ori, fără izbândă. Dar, tot de cele mai multe ori, au (și) perseverat. Și chiar dacă nici următoarele încercări nu s-au dovedit a fi mai de succes, au continuat până când li s-a recunoscut statutul de regizor (fie și mediocru!), străduindu-se ori renunțând să mai (și) joace.

Cred (și sper din tot sufletul) că *încercarea* actriței Elena Manoliu de a deveni regizoare nu va continua. O iertăm, pentru că, probabil din frustrarea de a nu fi distribuită întotdeauna în ceea ce își dorește, a ales un text pentru sine. A găsit un coleg, pe Radu Negoescu, care să răspundă prompt invitației și, împreună, au realizat un spectacol de studio. Piesa pare a fi la îndemâna celor doi artiști aflați la deplina maturitate a carierei. Din păcate, ceea ce credem a fi mai ușor se poate dovedi a deveni nespun de complicat. **Doi pe un balansoar** de William Gibson e un text relativ simplu, cu o poveste despre două destine nefericite, despre doi oameni care încearcă să-și unească singurătățile, despre un bărbat și o femeie care vor să comunice, să dăruiască și să li se (și) ofere tandrețe. Însă pentru a da chip unei asemenea trame, pe lângă farmecul nebun pe care ar trebui să-l aibă cei doi protagoniști, e necesară și o brumă de... regie. Nu sunt suficiente câteva elemente de decor, replicile și doi parteneri care să le rostească foindu-se de colo până colo. E greu să crezi că o actriță, care joacă un rol consistent, mai poate să se detașeze, inventând situații, creând atmosferă, urmărind evoluția cuplului, conferind ironie și mici accente comice,